

Av samma författare har tidigare utkommit

Det kommande kriget

Pris 35 öre

Ur innehållet:

Det kommande luftkriget. Giftgaskriget. Luftkrigets nyaste vapen. Bakteriekriget. Den blodiga rustningsinternationalen. Kampen om Östafrika. Nordamerikas Förenta Stater. Luftkrigets mål. Luftskyddet. Kommer ett nytt världskrig?

Samtidigt med denna broschyr har å vårt förlag utkommit:

Hitler-olympiaden omaskerad

Militäridrott i Tredje Riket.

Med förord av TURE NERMAN.

Läs om dessa fruktansvärda fakta!

Pris endast 25 öre.

Hilde och Kurt Singer:

Tvångssteriliseringen i Tredje Riket

Förord av Elise Ottesen-Jensen

(1:ta—6:te tusendet)

STOCKHOLM 1936

BOKTRYCKERIVARA

OMSLAG: NIPSTAD

Federativs Bokförlag

Stockholm

FÖRORD.

Sterilisering är en operation som kan förebygga mycket mänskligt lidande, då den användes av en ansvarskännande läkare i vetenskapens och humanitetens tjänst. Men då den — som i Tyskland — blir ett vapen i vidskepelsens och våldets hand, blir den fruktansvärd.

Denna lilla broschyr, som späckats med fakta, ger en klar föreställning om att även vetenskapen kan skändas. Man använder steriliseringen att *utrota hela familjer*, om någon medlem vågar oponera sig mot våldets apostlar eller tillhör en annan ras än de brutala makthavarna. När härtill kommer, att operationerna företagas på ett så ohygieniskt sätt, att man räknar med 5 % dödsfall, bevisar även detta hur djupt den tyska läkarkårens respekt för vetenskapen sjunkit.

Det är en omänsklig grymhet och råhet, som tar sig uttryck i denna tvångssterilisering och både i vetenskapens och humanitetens namn få vi hoppas, att denna lilla skrift må öppna ögonen och ansvarskänslan i vida kretsar för vart det bär med mänskligheten då våldet blir dess rättesnöre.

Ålsten i dec. 1935.

Elise Ottesen-Jensen

Ordförande i
Riksförbundet för
sexuell upplysning.

INLEDNING.

Våldets roll i Tredje Riket.

Tyskland är en soldatstat och vill inte heller vara något annat. Tredje riket bekänner sig till våldet, till armén, till terrorn och till diktaturen.

Våld har alltid varit en världshistoriens hävstång. Våld har avgörande influerat på revolutioner, uppror och krig. Världshistorien är en produkt av våldet — men historien lär oss samtidigt, att våld städse brukats och missbrukats för bestämda mål. Tredje rikets mål ha jämt och ständigt betonats av landets många predikanter: militärstat, upprustning och utrotning av arbetarrörelsen. Utifrån sett är också detta program redan skenbart förverkligat. Men det är också bara utifrån sett.

Den som inte blott teoretiskt utan även faktiskt vågar sig bakom det bruna barbariets kulisser, skall där finna de underjordiska, undagömda och svaga resterna av frihetsrörelsen. I dag är det blott gnistor — i morgon äro dessa kanske flammen, motorn i en ny utveckling.

Om man missbrukar våldet så, som nu är fallet i Adolf Hitlers land, bevisar det att man drives av ångest för att störtas. Man måste handla snabbt, så att nationalsocialismen förändrar så mycket som möjligt i Tyskland. Denna hastighet betyder svaghet. Tempot är dikterat av våld.

Våldet är högsta principen i Tredje riket. Det är inte längre anden, som avgör, utan helt enkelt kraften. Från den utgår man över allt — i skolan, i det offentliga livet och även i fråga om steriliseringen.

Inte intellektet utan det kroppsliga lytet är avgörande vid steriliseringen. Våldet triumferar över Tyskland — allt ickevåld är fördömt. I Tyskland kan man inte köpa en pacifistisk eller en antikrigs-bok, intet fredswerk existerar där. På våldets bål har kulturens, upplysningens och utvecklingens verk bränts. Visserligen är varje betraktelse subjektiv, de verk, som vi anse för stora, såsom Einsteins, Thomas Manns och många andras, gälla inte mycket för det uniformerade Tyskland — men här rör det sig om fredsarbetet, antikrigsarbetet, som har tillintetgjorts.

Våldet har segrat — ideologiskt och praktiskt. Fängelserna, tukthusen och koncentrationslägren vimla av dem, som rest sig mot nazivåldet. Tyskland är i dag ett tukthus; den, som ej underkastar sig nazivåldet, spärras in. Våld vid varje steg. Professorer, som inte kapitulera, avlägsnas med våld eller skjutas, såsom fallet var med professor Lessing.

Den 30 juni 1934 — då det största mordsdådet efter världskriget inträffade — har allra tydligast påvisat det råa, brutala våldet, som härskar i Tyskland. Denna gång gällde det inte de förhatliga fienderna från arbetarnas eller »liberalisternas» läger utan de egna kamraterna.

Hitler lät mörda sin intimaste vän Röhm och med honom hundratals andra gamla vapenbröder. Under soldatkejsarna i den romerska tiden var dylikt ingenting ovanligt — men för 1900-talet är det i alla fall bra starkt. Utan rättegångsförhandling, utan att överhuvudtaget höras bli människor nedskjutna, blott och bart på order av en enda, som inbillar sig vara en gudomlig »führer».

Deras förbrytelse känner ingen verkligen till — och man har också aktat sig för att ställa dem inför rätta.

Den 30 juni är Tyskland av i dag. Våldets triumf, den råa, brutala hämningslöshetens triumf.

*

I en knektstat spelar ett människoliv ingen roll. Soldatesken är van att se blod — utgående från denna förutsättning försiggår statens hela uppbyggande. Vi ha ansett det för nödvändigt att skriva några allmänna ord om användandet av våld och förrången i Tredje riket, så att läsarna skola kunna göra sig en föreställning om den brutalitet och den ringaktning för individen, som utmärker steriliseringen. Författarna till denna broschyr äro förespråkare för sterilisering. Vi anse, att de många olyckliga människor, som lida av svåra ärftliga sjukdomar, inte skola ha några efterkommande. Men mot Hitlers mass-sterilisering och mot hans lätt-sinniga tvångssterilisering måste vi vända oss i den fria vetenskapens och varje framstegsvänlig social rörelses namn. I Tyskland steriliserar man inte — utan slaktar. Denna fruktansvärda anklagelse, som vi här höja, vilja vi lämna bevis för i denna skrift.

Författarna.

Kastrering och sterilisering — ur medicinsk synpunkt.

I nazi-tyskars nationalbibel, i Hitlers »Min kamp», fordrar »führern» helt öppet, att varje »ovärdig ej skall ha några barn». De nya steriliserings- och kastreringslagarna i Tredje riket ha ännu inte kunnat helt förverkliga denna fordran — men stora möjligheter ha likväl skapats därför. För att kunna kritiskt betrakta denna lag och belysa nazimedicinens brutalitet och grymhet, måste man först redogöra för vad kastrering och sterilisering egentligen innebära och hur dessa operationer företagas.

Kastrering.

Kastrering företages tillsvidare i Tyskland blott på sexualförbrytare. Den nazistiska samhället har naturligtvis sitt eget begrepp om förbrytelser. Till sexualförbrytelse räknar man också sedan kort tid s. k. rasskändning och rasblandning. Vi se alltså, att begreppet sexualförbrytare är vittomfattande och att varje fiende till nationalsocialismen, som förgår sig mot de tyska sexuallagarna, kan komma under kastreringskniven.

Bruket av kastrering kan man följa tillbaka ända till de äldsta tiderna i mänsklighetens historia. Det har alltid varit sed i orienten, att furstarna och de rika höllo sig med kastrade tjänare, eunucker. Kastreringen av eunuckerna bestod inte blott i avlägsnandet av testiklarna utan för det mesta i en fullständig amputering av könsdelarna, penis inberäknad. Den första utförliga beskrivningen av en kastration av medicinska skäl, alltså som botemedel, har förmedlats till oss av Celsus, som redan vände sig mot missbruk därav. Utom kastrering av medicinska skäl företogs dylika ingrepp under medeltiden även ofta på grund av religiös fanatism. I detta sammanhang kunna vi omnämna valesianernas och skopzernas sekt. De sistnämnda brände med glödande järn bort testiklarna jämte testikelpungen eller stympade sig med skarpa instrument.

Den nuvarande kastreringstekniken skiljer sig från den tidigare genom bruket av tillförlitliga lokala resp. allmänna bedövningsmetoder, genom största möjliga säkerhet mot infektion och genom relativ trygghet för blodstillning.

I rannsakningshäktet i Berlin-Moabit företogs år 1934 III kastreringar. Genom fotografering fastställdes varje förbrytares yttre tillstånd. Stämman med dess timbre och tonhöjd upptogs i enstaka fall på grammofonskivor. Efter denna förberedelse följde operationen, som blott varade åtta minuter.

Alla läkare rapportera enstämmigt, att avdelningarna med de kastrerade männen snarare likna sinnessjukhus än vanliga sjukhus. Medvetandet om att vara kastrerad skapar utom själslig depression ibland även andra själsliga rubbningar och ofta också kroppsligt obehag eller symtom, såsom svettutbrott, svimningsanfall, allt emellanåt också erotiska tvångsföreställningar. Hamburgprofessorn *Weygand* måste medgiva, att hysteriska störningar, matthet, distraktion, dålig sömn, missmod, tryck i huvudet, förslappning och initiativbrist äro en följd av en dylik operation. Kastrering kan framkalla stora förändringar hos unga människor, som ännu inte upplevt pubertetsutvecklingen.

Vi bekämpa kastreringen, därför att en dylik lag ger möjlighet till missbruk i politiskt syfte. Kastrering är avsedd att förstöra könsdriften samtidigt med fortplantningsförmågan. Det är ett vanligt antagande, att kastrering botar människor från erotiska tvångsföreställningar. Man har ännu ingen större erfarenhet därom, men det har fastställts, att dessa tvångsföreställningar icke alltid försvinna.

Sterilisering.

I motsats till kastreringen skall steriliseringen endast förhindra avlingsförmågan. Könsdriften dödas inte. *Magnus Hirschfeld*, den store förkämpan för tysk sexualupplysning, vilkens verk också bränts på den bruna okulturens bål, har i en av sina sista uppsatser därom skrivit:

»Det behövs ju blott ett litet snitt i huden av den vänstra och högra scrotum, sedan utdrages sädessträngen med en pincett, trådar lindas om, kanalen klipptes av med en sax, snittet sys ihop, ett litet plåster ovanpå...»

Vi se, hur enkelt detta ingrepp är, och endast därför är det möjligt för Tredje riket att utföra steriliseringen liksom vid löpande bandet. Steriliseringsingreppet på kvinnor är betydligt svårare, då äggledarna måste överskäras.

Den tyske professorn *Haselhorst* måste medge, att dödlighetskoefficienten inte är låg och skriver:

»Vi ha alltså av de mest skilda orsaker all anledning att iakttaga särskild försiktighet, så att vi inte genom dödsfall och iögonfallande komplikationer bringa steriliseringslagen i misskredit.»

Vid dödsfall borde man vara tvungen att sörja för de efterlevande, anser professor *Haselhorst*, och därför utgöra alla misslyckade operationer en svår belastning. Då mannen under den första tiden efter steriliseringen fortfarande är avlingsduglig genom det i sädesblåsan ännu magasinerade spermat (säden), ha naziprofessorerna föreslagit ett nytt tvångsmedel:

Interneringsläger för steriliserade.

Till koncentrationslägret skall nu alltså även ett steriliseringsläger sälla sig. Professor *Naujoks* skriver därom:

»I de fall steriliseringen avser att förhindra arvmindervärdiga att fortplanta sig fordras en viss karantäntid (internering) efter det att ingreppet företagits. Det betänkliga därvid är, att man inte exakt kan ange den nödvändiga tiden för denna karantän.»

De osäkra uppgifterna om karantäntiden tyda likaledes på att interneringslägret inte står tillbaka för koncentrationslägret, ty åt de »ärftligt mindervärdiga» (d. v. s. sjuka) kommer denna soldatstat att upprätta ett fångläger.

Medicinen i det nationalistiska rasvansinnets tjänst.

»Insipprandet av rasfrämmande blod i vårt folks organism vilja vi så vitt möjligt förhindra. *Judar, negrer, mongoler och liknande folk* kunna alltså ostraffat med (1) sin vilja steriliseras, likgiltigt om de äro sjuka eller friska.»

Att det ifråga om detta uttalande, enligt vilket judar, negrer och mongoler, som vilja leva i Tyskland, skola steriliseras, inte rör sig om någon skräckpropaganda, kan vem som helst övertyga sig om genom att slå upp det officiella »Deutsches Ärzteblatt» (Tysk läkartidning), årg. 1933, s. 434.

Doktor *Vellguth* är författaren till dessa nationalsocialistiska och barbariska satser. Denne man är läkare och ford-rar, trots sina medicinska studier, att man skall sterilisera människor, som tillhöra en annan ras — även om de inte äro ärfeligt belastade. Endast rasvansinnet har kunnat leda till något sådant i Tyskland. Tyskarna i Tredje riket tro, att de äro världens herrar, att deras germanska blod förlänat dem ledaregenskaper.

Rasen står i medelpunkten för det nationalsocialistiska Tyskland. Rasblandning är nu belagd med straff. Ett judiskt-ariskt äktenskap har fängelse och tukthus till följd, om det ingås nu. Ett förhållande mellan en jude och en arier betyder koncentrationsläger, fängelse eller skampåle. De tyska professorerna *P. Hilpert, Jänsch* och många andra tyska nationalsocialistiska »auktoriteter» ha haft fräckheten att påstå, att rasblandning mellan judar och arier är ödesdiger, emedan den mindervärdiga judiska rasen därvid skulle segra med sin arvmassa. Vem som är mest mindervärdig — det nationalsocialistiska Tyskland, som övergivit Europas kultur, eller judendomen, därom är ännu inte sista ordet sagt. Samma »professor» påstår också, att proletariatet är mindervärdigt och att dess mindervärdiga egenskaper alltid gå i arv. Detta rasvansinne riktar sig likväl inte blott mot judarna utan även mot arvförärfanden Frankrike.¹

¹ Professor Jänsch påstår till och med att hela franska folket är mindervärdigt.

Adolf Hitler, führern för alla tyska träl-ar, har själv präg-lat uttrycket om »Frankrikes negroidisering». Enligt *Eickstedt* leva i Paris 200,000 och i Marseille 100,000 negrer.

I Adolf Hitlers »Min kamp» läsa vi om Frankrikes negroidisering följande förtryckta och perverst illvilliga uttalande:

»Detta folk, som mer och mer hemfaller åt negroidisering, utgör genom sin anslutning till det judiska världsbehärskandets mål en lurande fara för den vita rasens bestånd i Europa.» (s. 704).

Sedan uttalar sig Hitler närmare om »negroidiseringen»:

»Ty förpestandet genom negerblod vid Rhen, i Europas hjärta, motsvarar i lika hög grad den *sadistiskt perversa hämndtörsten hos denna vårt folks chauvinistiska arvförärfanden* som judarnas iskalla beräkning att på denna väg påbörja *bastardiseringen* av den europeiska kontinenten i dess medelpunkt och att genom inficering med en lägre mänsklighet beröva den vita rasen grundvalarna för dess existens» (s. 704-5).

Vetenskapligt och logiskt äro dylika fänigheter och dylik chauvinistisk hets oförståeliga, men Hitler spinner vidare på samma tema, när han skriver:

»Vad Frankrike, sporrat av medfödd hämndtörst, planmässigt lett av judarna, nu bedriver i Europa är en synd mot den vita mänsklighetens bestånd och kommer en dag att mot detta folk hetsa en generations hämndeandar, vilken i rasskändningen upptäckt människornas arvsynd» (s. 705).

Sedan den tyska läkekonsten gått till arbetet under sådana primitiva och ovetenskapliga förutsättningar, kan den inte längre tagas på allvar av forskningen. Den nya nationalsocialistiska medicinen, som delvis står under den antisemitiske pornografen *Julius Streichers* ideologiska ledning, har nu infört steriliseringen i Tyskland. Vi vilja nämna några exempel på den andliga nivån hos den nazistiska läkekonsten, som avsätter alla läkare och professorer av annan ras.

Nationalsocialismens angrepp rikta sig i synnerhet mot August von Wassermann, vilken är den förste som skapat en tillförlitlig metod för undersökning av blodet ifråga om syfilis, och mot Paul Ehrlich, salvansanets upptäckare, som bringat bot åt miljoner syfilissjuka i hela världen. Oberoende av sin härstamning betraktas de båda männen som två av de största forskarna inom medicinen. Men då judarna enligt Tredje rikets ideologi måste vara permanent mindervärdiga, skriver den nationalsocialistiska tidskriften »Weltkampf» (Världskamp) följande vanvettighet:

»August von (!) Wassermann, en av medicinaljudarna, som bragt ousäglig olycka över många tyska generationer, var lärjunge till Robert Koch (upptäckaren av tuberkelbacillen. Förf.) och omsatte under »vetenskapens» täckmantel i handling en av Zions vises protokolls viktigaste fordringar genom en oerhörd nedsmittning av folket. Höjd till skyarna av den hebreiska världspressen har han efter talmudiskt recept glänsande representerat och på energiskt sätt främjat sin ras judiska intressen. — Wassermann var 1906 avdelningschef vid Institutet för infektionssjukdomar i Berlin, 1913 blev han chef för Kejsar Wilhelm Institutet för experimentell terapi i Berlin-Dahlem. (Kejsar Wilhelm Institutet är det största tyska forskningsinstitutet. Förf.) — Det kejsarliga Förkrigstyskland hade naturligtvis inte en tysk för denna post. Wassermann utgjorde jämte Ehrlich typen för de medicinska fabriksjudarna, samfällt bildande den judiska medicinaldolkens viktigaste spetsar i den tyska folkroppens. — Kring dessa hebreiska andliga ljus samlade sig hela avskummet av medicinska klåpare och utsugare av Israels stam, kronan av de högsta vetenskapliga 'kapaciteterna', vid vars mun den föregående epokens medicine studerande vördnadsfullt hängde. Detta förklarar, att tron på dessa judiska 'storheter' med en annars obegriplig halsstarrighet ännu i dag kunnat vidmakthållas i kretsarna av de vid de dåtida högskolorna på detta sätt tränade medicinerna. Ännu i dag kan man finna läkare, som med en lång nål sticka den tyska landsmannen i ryggmärgen för att därur avtappa ryggmärgsvätska, som sedan undersökes 'enligt Wassermann'. — Det nationella uppvaknandet måste också sätta in här. Vi äro på det klara med att helt enkelt allt beror därpå för Tysklands framtid. Varje rashygien, varje ansträngning att förbättra vår ras är förgäves, om inte snart det fullkomliga lösgörandet följer av alla medicinskpolitiska frågor från hebreerdömet och dess anda... Folkhälsa — inte av Juda nåd eller dess konstiga, hjärnförkrympta offer, utan: folkhälsa av blod och järn.»

För en tänkande människa är här varje kommentar överflödig. De judiska forskarna och läkarna måste försvinna ur den tyska läkarkonsten. De uppkomna luckorna ha utfyllts med nybörjare och kvacksalvare. Efter Hitlers makt-tillträde voro annonser med texten »läkare med åtminstone ett års praktik sökes» alldagliga. Många kvacksalvare ha nu fyllt vakanserna, och om det i dag av en del begäres att dylika skola tillåtas företaga sterilisering, så förvånar det oss inte det minsta. I vilken okunnighet den tyska medicinen förfallit, framgår av den officiella tidskriften »Der Gesundheitslehrer» (Hälsovårdsläraren), organ mot missförhållan-

Julius Streicher,

vilken år 1924 var inblandad i en process om sedlighetsförbrytelser mot minderåriga, är idag nazisternas sedlighets- och »rasrenhållningsväktare».

Här om någonsin förverkligas ordspråket om: »Rocken som trädgårdsmästare».

den inom hälsovården, för läkare och myndigheter. I numret av den 1 november 1933 förekommer ett upprop till alla tyska naturläkare (läs kvacksalvare), i vilket det står:

»Eder plats är inom den enda rena tyska ariska polarbiokemiska naturläkekonsten, vars rötter, sträckande sig årtusenden tillbaka, grunda sig på de fornariska intuitiva upplevelserna, som 'hämtats från himlen', uppenbarats genom den nordiska runvishetens polaritetslära. Antingen ären I: tyska hjälpare och vägvisare mot den nyvaknade arierdagen, eller I sjunken med den nedgående eurasiadagen (Europa-Asiendagen. Förf.) och dess 'oläkemetod' ned i de oariska främlingarnas natur- och världslagbundet betingade kaosnatt. Den tyske ariern bestämmer sig för 'hell det tyska folket'»

Detta är andan i den nationalsocialistiska läkekonsten, som genom en lag av den 20 oktober 1933 åter släppt lös helbrägdagörarna.

Vi kunna inte tillräckligt ofta betona, att vi i bestämda fall av ärftlig belastning och även på sociala indikationer anse sterilisering för nödvändig, men steriliseringen i händerna på »polarbiokemiska medicinalarier» och nordiska uppfödare av en arisk ras utgör en ännu större fara för den vita rasen än »Frankrikes negroidisering».

Sterilisering och nationalsocialistisk fängenvård.

En stor procent av de tyska steriliseringarna och kastringarna företagas i fängelserna. Ja, det är ett faktum, att »ärftligt» sjuka människor — de flesta steriliseringarna företagas på sinnesslöa — i stället för att komma till ett sjukhus eller till en nervkuranstalt få vidare vegetera i fängelset. Men man kan ju inte heller begära något annat av den nazistiska »rättvisan». Ty dess princip är ju ej att bota utan att straffa. Även sterilisering gäller som straff.

Professor *R. Hey* vid Greifswalds universitet yttrar sig om verkningarna av steriliseringslagen på fångar på följande sätt:

»Med utfärdandet av denna lag ha vi kunnat fastställa, i vilken hög grad straffanstalternas invånare förändrat hela sitt uppträdande och hur oerhörd dess verkan är på dem.»

Steriliseringslagen gör alltså fångarna förskrämda, därför »bete» de sig bättre — för att inte bli steriliserade. Härmed ha vi ett ytterligare belägg för vårt påstående, att tvångsteriliseringen leder till missbruk.

Just beträffande fångar är missbruket givet. Vi veta, att man påbörjar många politiska fångar helt andra motiv. Vi veta, att Sacco och Vancetti aldrig hade mördat — de voro revolutionära kämpar och inga rånmördare. I Amerika, där sterilisering ju också är tillåten, ha vi upprepade gånger hört talas om fall, då I. W. W-medlemmar steriliserats. Vilken socialistisk åskådning vi än ha, så kan den av det härskande skiktet alltid betecknas som idiotisk och svagsint — och därför hotar sterilisering.

Geni och vansinne gränsa ju så tätt intill varandra; vem är i stånd att alltid avgöra, vad som är det ena eller det andra?

Men Tredje riket betecknar alla fångar som mindervärdiga och särskilt som ärftligt mindervärdiga — och just därför bli de flesta steriliserade. Nazismen ser inga sociala sammanhang, vet inte varför människor blivit förbrytare, den

frågar inte heller om det — varje människa, som delar ut illegala flygblad, är ju redan en förbrytare.

Hur barbariskt den bruna tvångsstaten tänker om detta, kommer klart till synes i ett uttalande av den redan citerade »professor» Hilpert, som förklarar:

»Hela vanvettet i ett sådant tillstånd (vården av fångar o. s. v.) kan inte tydligare klarläggas än med nakna siffror. Den liberalistiska staten satte en ära i att bygga så luxuriösa därhus och tukthus som möjligt och lät friskt människomaterial vegetera i gårdshus och stugor.»

Nationalsocialismen gör otvivelaktigt inte mycket för vården av fångar och sjuka. Fångar äro mindervärdiga, och de måste, om det finns den minsta hållpunkt, steriliseras — de sinnessjuka äro blott en börda för staten, de behöva ingen särskild god omvårdnad. Detta är inställningen hos soldatstaten, som likt det gamla Sparta sätter ut och utrotar sina sjuka och svaga.

Rathenaus mördare, fememördarna, mördarna av den 30 juni äro nu ministrar och höga statsfunktionärer — ingen i hela världen kan vederlägga detta faktum. För oss äro de förbrytare — äro de mindervärdiga. Varje världsåskådning har sin egen uppfattning om värde och mindervärdighet, och därför måste vi bekämpa steriliseringen i de tyska fängelserna och tukthusen, där ju våra illegala kamrater sitta, och pröva vart enskilt fall.

Men inte heller opolitiska fångar behöva alltid vara »mindervärdiga» människor. Utan att inlåta oss i en närmare polemik vilja vi citera en passus ur en artikel i en amerikansk fångtidskrift »Good Words» (Goda ord).

En fånge *Montgomery*, som i fängelset i Atlanta sitter av ett 22-årigt straff, skriver:

»Rom grundades av förbrytare och var likväl mer än 600 år jordklotets herre. Maryland, Nord- och Sydkarolina, delvis också New York och New Jersey ha uppbyggts av förbrytare, som deporterats från England till Amerika. Under kolonisationsperioden skickade man på detta vis dit c:a 30.000 människor. Och vad som nu finnes av civilisation i Australien tillkämpade sig deporterade från vildmarken.»

Vi ha inte möjlighet att här syssla närmare med detta problem, men vi måste likväl med den amerikanske fången

Montgomery säga, att dessa olyckliga människor inte alltid behöva vara mindervärdiga, att de alltså endast i verkligt tvingande fall få steriliseras. Äro förbrytare svagsinta, höra de hemma på sinnessjukhuset, äro de epileptiker eller lida av andra ärftliga sjukdomar, då skall man sterilisera dem blott om det är absolut nödvändigt. *Steriliseringen skall vara en läkemetod och inte ett straff.* Så snart man utgår från ideologin om rasförbättring, blir steriliseringen missbruk, ty för att tala med Magnus Hirschfeld, »det kan nu en gång inte bestridas, att högvärdiga människor mycket ofta härstamma från mindervärdiga och mindervärdiga från högvärdiga. Människoavel är inte så enkel som duv- och hästavel.»

Läkarvetenskapen har nu liksom förut till uppgift att finna på andra metoder för botandet av sjuka än sterilisering. Så länge vår läkekonst ännu inte är så pass utvecklad, måste man säkerligen använda sig av steriliseringsmetoden — forskningen måste likväl fortsätta att söka efter metoder för botandet av dylika sjukdomar. Men de nationalsocialistiska läkarna tyckas betrakta steriliseringskniven som slutmål. För den germanska »runmedicinen» kanske det duger, men utanför Tysklands gränser räcker det inte.

Steriliseringslagen.

»Lagen för förebyggande av ärftligt sjuka efterkommande» av den 14 juli 1933 ålägger sterilisering vid följande sjukdomar:

1. Medfödd sinnesslöhet.
2. Schizofreni (en vanlig form av sinnessjukdom).
3. Periodisk (manisk-depressiv sinnessjukdom).
4. Ärftlig fallandesjuka (epilepsi).
5. Ärftlig danssjuka (huntingtonsk chorea).
6. Ärftlig blindhet.
7. Ärftlig dövhet.
8. Svåra ärftliga kroppsliga missbildningar.

I moment 3 av lagen står: »Vidare kan den steriliseras, som lider av svår alkoholism.» Efter § 3 kan sterilisering föreslås av:

Hermann Göring

har varit intagen å Långbro Sinnessjukhus i Stockholm. Är idag ministerpresident och Hitlers närmaste man. Vidstående bild tvingar oss emellertid fråga: »Skulle det icke vara till mänsklighetens bästa att även Göring steriliserades?»

1. Tjänstgörande läkare.
2. Av anstaltens chef för patienterna på ett sjukhus, sanatorium, vårdanstalt eller för fångarna i ett fängelse,
3. Av den, som skall steriliseras, hans eller hennes förmyndare eller vårdare.

Steriliseringen beslutas av den s. k. arvsdomstolen, som består av en jurist och två läkare. Besvär kan anföras hos arvshälsööverdomstolen. Dess utslag kan inte överklagas. Hur allvarlig denna domstol är, framgår av § 7, där det står: »Rättegången inför arvshälsödomstolen är inte offentlig.» Därmed har nationalsocialismen fått laglig rätt att bedriva missbruk med steriliseringen. De fall, som längre fram skola angivas, komma att lämna närmare besked därom.

Professor *Lenz*, den mest bekanta tyska professorn i rasvetenskap, hävdar i sina skrifter, att 18 à 20 miljoner tyskar äro mogna för sterilisering. (Hur många av dem ha måntro

Magnus Hirschfeld

professor, har skrivit banbrytande arbeten i sexuella frågor och skapat det stora Sexualvetenskapliga Institutet i Berlin.

Fördriven från Tyskland dog han 1935 i landsflykt. Vandalerna ha bränt hans böcker och skövlat hans livsverk.

röstat på Hitler?!). Den här ofta citerade professor Hilpert anser sin kollegas uppgifter vara starkt överdrivna, men menar likväl att 6½ miljon måste steriliseras. Om man jämför dessa tal med siffrorna i andra länder, så ser man allra tydligast, hur ansvarslost Tredje riket tvångssteriliserar. I Förenta staterna existerar sedan 28 år tillbaka en steriliseringslag, som först antogs år 1907 i staten Indiana. Till den 1 januari 1933 ha i Förenta staterna 19.066 människor steriliserats. Till 1935 allt som allt

9.067 kvinnor
9.999 män
19.066 personer

Följaktligen ha i Förenta staterna på 28 år knappt 20.000 människor steriliserats. I Danmark ha under de fyra första åren sedan steriliseringslagen trädde i kraft där den 1 juni 1929, 11 män och 51 kvinnor steriliserats, 41 män men inga kvinnor kastrerats. Tillsammans ha alltså 103 operationer företagits. Danmark är visserligen ett litet land, men U. S. A:s

rekord har slagits av det betydligt mindre Tyskland. Tredje riket steriliserar per år tre gånger så många personer som Förenta staterna gjort på 28 år. Det betyder att det steriliseras per år i:

U. S. A. 710 människor
Tredje riket 55.000 »

Dessa upprörande siffror ge bättre besked än de längsta avhandlingar om vad som försiggår i Tyskland. Författarna till denna broschyr äro av den åsikten, att såväl professor Lenz som professor Hilpert misstagit sig på sina siffror, ty annars måste hela det tyska folket ha blivit psykiskt sjukt eller abnormt. Med tanke på de förödelse, som det bruna barbariet anställt, kunde man nästan förstå det. Vi äro inte av den uppfattningen, att man i alla anförda fall måste sterilisera, men även om det skulle förhålla sig så, komma vi till mycket lägre resultat:

svagsinta	1.000.000
manisk-depressiva	100.000
schizofreni	400.000
epilepsi	650.000
danssjuka	50.000
ärftlig blind- och dövhet	35.000
kroppslig missbildning	100.000
svårartad alkoholism	1.575.000
	<u>3.910.000</u>

*

»Det är rätt betydande siffror», skriver »Die Gartenbauwirtschaft» (Trädgårdsskötsel, nr 26) och fortsätter: »Men man får inte glömma, att antalet ärftligt sjuka, som beröras av lagen, är väsentligt större och att det nu rör sig om första början.»

Man har alltså ännu att räkna med allehanda överraskningar.

Professor Hilpert fordrar mass-sterilisering, så att staten skall kunna spara pengar. Han anför följande siffror över statskostnaderna för friska och sjuka lärjungar:

friska folkskolebarn	125	rmk	per	år,
psykiskt efterblivna barn	573	»	»	»
obildbara barn	950	»	»	»
blinda och dövstumma elever ..	1,500	»	»	»

Dessa pengar för sjuka, »ärftligt mindervärdiga» barn vore enligt Hilpert bortkastade, och därför måste man radikalt ingripa här. Nationalsocialismen känner ju blott ett medel, varmed den löser allting: *utrotning*. Arbetarrörelsen har fått erfara detta liksom judarna och de, vilka drabbades bartolomeinatten den 30 juni 1934.

Vad blir följden av sådana teorier? En av de brutalaste och gemenaste ogärningar, en stat någonsin begått: Tredje riket tillåter *barnsterilisering* från elva års ålder. Barn, som under pubertetsåldern ännu kunna utvecklas i god riktning, steriliseras. I Halle vid Saale, en medelstor tysk stad, ha på ett år 500 barn steriliserats. Ofattbara voro de scener, som föregingo steriliseringarna. Vridande sina händer, gråtande och skrikande rusade mödrarna av och an — många förklarade, att deras barn inte vore ärftligt sjuka, utan helt enkelt undernärda. Många föräldrar ha flytt från Tyskland med sina barn, ty en missbildning på kroppen kan redan vara nog, för att sterilisering skall företagas.

Man är i »raskretsar» av den åsikten, att alla psykiskt efterblivna barn måste steriliseras. Men den som verkligen känner till förhållandena i uppfostringsanstalterna för dylika barn, vet att många barn kommit dit på grund av lättja eller därför att miljön och förhållandena haft en psykiskt hämmande inverkan. Och i Tyskland spelar ju också en annan faktor in: *hungern*. Ett folk, som har krig, inflation och miljonarbetslöshet bakom sig, ja, som ännu år 1935 måste stå i kö efter smör och fläsk, alstrar undernärda barn. Dessa måste bli efterblivna, men att sterilisera dem i stället för att ge dem vård och vila, är betecknande för den nazistiska barbarideologin. Barnsteriliseringen visar oss med all klarhet, hur stor den tyska tragedin är.

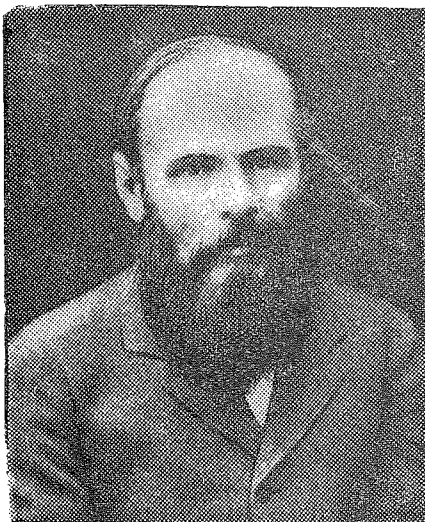
Tvivelaktigheten av de åtta indikationerna.

Främst bland de sjukdomssymtom, som föranleda sterilisering, står medfödd svagsinhet, ett mycket omfattande, odefinierbart och vagt begrepp, som en ansvarig läkare *aldrig skulle generalisera*. Man erinre sig blott, att den bekante Leipzigprofessorn Möbius skrivit en mycket omdiskuterad bok »Om kvinnans psykologiska svagsinhet», i vilken han hävdade ingenting mindre — filosofen Weininger och andra äro av samma uppfattning — än att kvinnan skulle vara svagsint av naturen. Mellan debilerna, imbecillerna och idioterna finnes det en oändlig mängd nyanseringar, och det beror uteslutande på det nazistiska rasämbetet och arvsdomstolen, vid vilken grad av svagsinhet ett ingrepp skall företagas. Många psykiatriker påstå, att faran för arvsanlagens överförande är betydligt större just vid lättare former av sinnesslöhet än vid utpräglad idiotism. Därmed bestrides det ingalunda, att det finns fall av sinnesslöhet, då sterilisering verkligen är av nöden.

Det som gäller för rubriken sinnesslöhet gäller också för den andra gruppen, som betecknas med schizofreni. Såväl av schizofreni, enligt professor Bleuler, som av manisk-depressiv sinnessjukdom, enligt professor Kræpelin, lida hundratusentals människor, vilka likväl i egentlig mening inte kunna anses som sinnessjuka. Gränserna mellan det fysiologiska och psykologiska äro flytande och därför beroende av en tämligen subjektiv diagnostik. Professor Magnus Hirschfeld frågade en gång mycket riktigt: »Var upphör schizoiden och var börjar schizofrenin?» Och Hirschfeld säger därpå vidare:

»Några skola exempelvis förklara riksdagshusets mordbrännare van der Lubbe för schizofren, ja, t. o. m. för katatoniker, andra, såsom processens medicinska sakkunniga, däribland Berlinpsykiatrikern Bonhöfer liksom allmänna åklagaren och domstolspresidenten, äro av den meningen, att van der Lubbe var andligen fullkomligt frisk, ansvarig och avrättningsbar.»

Alldeles på samma sätt som med schizoiderna är det också med cykloiderna, de lättare begynnelsestadierna av den periodiska förtrycktheten. Även här är det från det normala till

Dostojewsky

Den stora klassiska ryska författaren vars arbeten verkat befruktande å hela världens kulturliv.

Han var epileptiker och skulle följaktligen efter de nazistiska lagarna steriliserats!

det anormala blott ett litet steg, och ofta anses samma personer av några för stora personligheter, av andra för sinnessjuka och tvärtom.

Det har ofta påvisats, att bland mänsklighetens stora främare påfallande många äro andligt anormala. »Geni och vassinne» äro som sagt besläktade med varandra — och inte varje domare är i stånd att avgöra en människas ärftiga egenskaper.

Vi komma nu till den fjärde gruppen, till epileptikerna. Även här äro för det mesta de lätta fallen snarare ärftiga än de svåra. Vart skulle man väl komma, om epileptiker som en Mohammed, en Napoleon eller en Dostojevskij, om vilkas epilepsi medicinens historia berättar, skulle ha steriliserats? Men andliga motiv spela ju inte längre någon roll vid steriliseringen i Tyskland. Om en människa är harmynt, d. v. s. har en kluven läpp, så blir hon, oberoende av sina andliga anlag, steriliserad. — Det råa våldet har dödat anden i Tredje riket.

Att steriliseringslagen förfar särskilt milt mot de kroniska alkoholisterna är likaledes typiskt. Det står visserligen i lagen,

Napoleon,

ett snille ifråga om strategi och taktik, och som erövrade hela Europa, skulle, om han levat idag, steriliserats som epileptiker. Så vanvettiga äro de tyska steriliseringslagarna.

att man vid svårare fall av alkoholism *kan* sterilisera, men här fattas de tillämpningsbestämmelser, som förekomma talrikt i fråga om alla andra sjukdomar. Bestämmelsen om sterilisering av alkoholister förekommer blott i en bisats och kommer också faktiskt minst till användning. Men just här spelar skadan på arvsmassan, som *August Forel* redan för årtionden beskrivit, en stor roll.

De återstående steriliseringsindikationerna fördela sig på danssjuka, ärfelig blindhet och dövstumhet liksom kroppsliga missbildningar. Dessa fyra fall äro relativt sällsynta. Det måste likväl framhållas, att det sjukliga arvet från den ena föräldraparten ofta kan utplånas genom arvet från den andra friska parten. Professor Magnus Hirschfeld säger därom:

»Jag känner såväl ärfligt blinda som dövstamma, vilkas efterkommande förskonats från att ärva det onda.»

Steriliseringsmetoden är alltså i själva verket av vetenskapen ivrigt omstridd — genom tvång och terror är varje diskussion därom förbjuden i Tyskland. Där steriliserar man friskt på — kniven har segrat, och anden måste gå i lands-

flykt i avvaktan på att tvånget skall överskrida alla gränser och att det tyska folket skall bli moget att bryta sina bojor. Endast ett fritt Tyskland kan lösa steriliseringsproblemet — ty det kommer inte att leka med människoliv utan skydda varje enskilds liv.

Arbetsdomstolen i arbete.

Sammanfattande siffror över den tyska steriliseringen publiceras inte i något tyskt statistiskt verk, naziriket fruktar ju den utländska kritiken. Alltså måste vi mödosamt plocka ihop vårt siffermaterial. De medicinska tidskrifterna tala om 54.000 steriliseringar under det senaste året, och denna siffra torde också vara riktig, om man jämför den med de olika delsiffrorna. I »Deutsche Justiz» (Tysk lagskipning) står att läsa, att till slutet av 1934 27.958 kvinnor steriliserats. Antalet steriliserade män måste vara många gånger större. Härvid är också en annan siffra intressant. Professor *Gauss*, chef för universitetskliniken i Würzburg, har fastslagit, att dödlighetskoefficienten vid sterilisering uppgår till 5 %, följaktligen ha i Tyskland till slutet av 1934 1.400 kvinnor bragts om livet genom sterilisering. Även detta visar till vilken ovetenskaplig nivå den tyska kirurgien sjunkit ned.

Hur godtyckligt steriliseringarna utföras och i hur hög grad de äro beroende av de enskilda arvshälsodomstolarna bevisa siffrorna från de olika delarna av Tyskland, vilka starkt avvika från varandra. Medan i distriktet Karlsruhe 2,56 ‰ av hela befolkningen steriliserats är proportionstalet för Berlin blott 0,94 pro mille. Medeltalet är 1,3 pro mille. I Braunschweig var det blott 0,88 pro mille, i Hamburg däremot 2,22 pro mille. Det är inte troligt, att befolkningens struktur är så pass olika i de skilda delarna av landet. Fluktuationerna i proportionstalen bero på den godtyckligt anlagda måttstocken vid steriliseringarna. Det finns arvshälsovårdsrätter, för vilka det helt enkelt är ett nöje att besluta om sterilisering, och det finns andra, som ännu arbeta med en viss känsla av ansvar. I hur hög grad de nya lagarna inträngt i det s. k. rättslivet bevisa de många anstalter, i vilka kastreringar företagas. Sådana finnas i Berlin, Kiel, Celle

läkare och rätten själv medgiva detta. Den anklagade hade (tukthus), Stettin, Meseritz, Naumburg och Schneidemühl.

Steriliseringar utföras i varje sjukhus.

Intressanta äro också det thüringska rasämbetsverkets uppgifter. (Nyligen har det nationalsocialistiska partiets egen fattigvård även övertagit rasämbetsverkets funktion.) Av dessa erfara vi, att det enbart i denna provins från januari till november 1934 väckts 2.633 förslag om sterilisering, av vilka 1.814 bifallits. (Thüringen har 1.659.510 invånare.)

Arvshälsovårdsrätten i Wuppertal rapporterar, att under första året av steriliseringslagens bestånd 1.000 förslag om sterilisering ingivits. I 800 fall beslöts sterilisering. Domstolen har alltså dagligen beslutat 3 steriliseringar. Man kan lätt förstå, hur ytligt de enskilda fallen prövats vid detta massarbete och hur lättsinnigt man går till väga. I den lilla fristaten Baden (2.412.951 invånare) har under ett år 3.025 steriliseringar utförts; därav betecknande nog 2.305 med tvång. Liknande siffror kunna återges från varje tysk provins, men i stället vilja vi lämna några utdrag ur själva rättegångsakterna.

Process 1. Arvshälsovårdsöverrätten i Jena, den 29 november 1934.

Den anklagade S. är dömd för blodskam; han är en mindervärdig, svagsint människa. Förslag om sterilisering har väckts, undersökningen bevisar hans sinnesslöhet. Men den anklagade framvisar sitt militärpass och åberopar sig på flera befordringar under kriget. Hans mod talar, anses det, emot medfödd svagsinhet; den anklagade steriliserar ej. (Vad skulle ha hänt med en antinazist?)

Process 2. Arvshälsovårdsöverrätten i Kiel, den 3 juli 1935.

Fru S. påstås vara sinnessvag, hon skall steriliseras. Intelligensproven ha emellertid visat, att fru S. ingalunda är sinnessvag, däremot visar hon kolossala luckor beträffande allmänbildningen. Hon kan t. ex. inte definiera begrepp såsom fromhet och trohet men räknar bra och verkar normal. Men av fattigvårdens handlingar framgå, att fru S. är myc-

ket osnygg av sig, vilket anses bevisa hennes svagsinhet. Rätten ansluter sig till denna uppfattning. Fru S. steriliseras. (För dem, som tvivla på riktigheten av dessa uppgifter, hänvisas till rättegångshandlingarna, dossierbeteckning Wg 143/35.)

Process 3. Arvshälsovårdsöverrätten i Berlin, den 18 maj 1935.

Ansökan om sterilisering av fru P. tycks berättigad, och rätten måste medge, att fru P. verkligen är andligt svagsint. Hennes advokat gör emellertid gällande, att hon är en god och duktig husmor och väl uppfostrar sina barn — vilka för övrigt samtliga äro friska. Rätten gör undantag, den sinnessvaga fru P. steriliseras ej på grund av sina goda egenskaper som husmor. (Dossierbeteckning Wg 169/35.)

Process 4. Arvshälsovårdsöverrätten i Berlin, den 6 april 1935.

Lisbeth T. är likaledes sinnesslö, men liksom fru P. i process 3 anför hon, att hon äger goda husmoderliga egenskaper samt att hon utmärkt sig i sport och gymnastik och vunnit pris. Att Lisbeth T. är ett troget stöd i hushållet och likaledes äger goda hushållsegenskaper godtages likväl inte denna gång. Lisbeth steriliseras trots att hon ännu inte fyllt 21 år. (Dossierbeteckning Wg 80/35.)

Process 5. Arvshälsovårdsöverrätten i Jena, den 21 mars 1935.

Arvsdomstolen har beslutat, att den sinnesslöa Johanna M. skall steriliseras. Besvär anføres hos arvshälsovårdsöverrätten, som fastslår, att Johanna M. utan svårigheter gått igenom folkskolan och varit en medelmåttig kraft på sitt kontor. Beslutet om sterilisering upphäves. (Denna process återfinnes under dossierbeteckningen Erb GO 156/34.)

Process 6. Arvshälsovårdsöverrätten i Zweibrücken, den 10 maj 1935.

Den anklagade är en högt begåvad människa. Samtliga

**Joseph
Goebbels**

En av de tio »högsta» i Naziland. En förkrymt, spinkig varelse med klumpfot. Slående judetyp men fanatisk judehatare.

Fullkomligt olämplig ur ras- och fortplantningssynpunkt och borde, om konsekvens funnes, falla för steriliseringsukasen.

varit på ett nervsjukhus. På grund av själslig depression måste han vistas där en tid och utskrevs som fullkomligt frisk. Anklagelsen lydde på schizofreni. Några av läkarna uttalade sig mot sterilisering och betonade, att det här rörde sig om en utomordentlig människa, som av bestämda själsliga orsaker kunde lida av depression. Sterilisering skulle själsligen förinta denna människa. Andra sakkunniga fordrade obetingat sterilisering. Rättens utslag löd på sterilisering, trots att läkarna själva voro oeniga. (Dossierbeteckning BR 515 (145)/34.)

Process 7. Arvshälsovårdsöverrätten i Düsseldorf, den 18 april 1935.

Fru L. skall steriliseras på grund av sinnesslöhet. Hon underkastas intelligensprov. Räkneprovet utfaller väl, hon kan lösa uppgifterna 7×9 , 9×7 och 11×13 . Men på andra områden brast det. Hon tror, att solen går ned i söder. Det blir natt, därför att människorna arbeta på dagen. På frågan, vad det är för skillnad på en bäck och en damm, säger hon, att en damm är liten, en bäck stor. Begreppen soldat, krig och fosterland kan hon inte riktigt definiera. Fru L. steriliseras.

Process 8. Arvshälsovårdsöverrätten i Jena, den 21 mars 1935.

Arvsdomstolen beslutar, att Käte S. på grund av »moralisk sinnesslöhet» och hållningslöshet skall steriliseras. Käte S. är själsligen fullkomligt normal men anses som »mindervärdig» i sedligt avseende. Käte S. anför besvär — processen hänskjutes till arvshälsovårdsöverrätten, som konstaterar, att den anklagade i skolan varit medelmåttig, på två platser, där hon varit lärling, har man varit nöjd med henne, men på den tredje platsen betraktade principalen henne som lögnaktig och förkommen. I högre instansen måste man medge, att Käte S. varken är sinnesslö eller har andliga defekter och därför inte kan steriliseras. Alltså är det åter blott tack vare en ren tillfällighet, som steriliseringen inte utföres. (Dossierbeteckning Wg 71/35.)

Process 9. Arvshälsovårdsöverrätten i Berlin, den 16 maj 1935.

Berta R. skall steriliseras, högsta instansen fastställer det i lägre rätt fällda utslaget. Den anklagade hade haft schizofrena symtom för flera år tillbaka men hade sedan dess varit frisk. Rätten står på den ståndpunkten, att varken en förbättring eller ett botande av sjukdomen ändrar något i den ärftliga mindervärdigheten.

Process 10. Återgiven ur »Internationella medicinska bulletin».

En 27-årig man har en kluven gom. Han skall steriliseras, så att han inte skall få barn, som ärva det onda. Men det thüringska rasämbetsverket känner till en utväg för alstring av friska barn. Mannen är mindervärdig för avling, därför skall hans hustru erhålla »fortplantningshjälpare», som skall skänka staten sunda barn. Så står det att läsa i »Die medizinische Welt» (Medicinska världen) av den 5 januari 1935.

*

De tio här ovan återgivna fallen utgöra ett litet axplock ur verkligheten och visa tydligt nog hur ytligt och otillförlitligt man beslutar om och utför masssteriliseringar. Men det mest uppskakande dokumentet bland de rättegångshandlingar, vi haft tillfälle att taga del av, var ett protokollutdrag från en rättegång vid arvshälsovårdsöverrätten i Berlin av den 13 maj 1935. I detta protokoll med dossierbeteckningen Wg 144/35 förekommer följande passus:

»Det var onödigt att personligen höra patienten, då...»

För en objektiv domstol existerar intet »då». Om en anklagad inte ens höres och inte får yttra ett ord till sitt försvar, vart skall då rättsväsendet bära hän? Då de flesta steriliseras i fängelserna, där våra politiska kamrater, fredskämpar och revolutionärer sitta, kan man föreställa sig, hur dessa arvshälsovårdsrätter fara fram.

Metoderna av den 30 juni leva ännu i Tyskland. Där slaktas det med gevärskulor och med steriliseringskniven — 5 % dödsfall... det är Tyskland — av i dag. Detta barbari är en skam för mänskligheten, en skam för kulturen och typiskt för det bestående kapitalistiska systemet.

Att utrota detta system — bringa Tyskland frihet och att där skapa människovärdiga, rättfärdiga domar är en kulturuppgift. Steriliseringsproblemet i Tyskland kan inte lösas utan att Hitler och nazismen störtas. Steriliseringen är blott en liten del av den tyska skammen — det största onda, nazismen själv, måste sopas undan, för att denna fråga skall kunna regleras. Därmed styr läkarvetenskapen, om dess kamp verkligen är allvarligt menad, in i det politiska farvattnet. Först när medicinen liksom vetenskapen för övrigt inte längre tillhör den härskande klassen utan kommer att ställa sig i det allmännas, i det skapande folkets tjänst — kommer vetenskapsmannen att vara politiskt och politikern vetenskapligt inställd, och först då är förutsättningen skapad för en rättfärdig, en bättre, en socialistisk värld.

Slutord.

I Tyskland försiggår nu sterilisering vid det löpande bandet. Domstolarna leka med individen. Visserligen betyder den enskilde ingenting, när det stora gemensamma står inför sitt avgörande, men den tyska steriliseringen liksom den tyska läkekonsten står medvetet på den politiska nazismens sida. Steriliseringen har blivit ett barbariskt kampmedel, därför bekämpa vi den. Liksom allt annat missbrukas även steriliseringen av Tredje riket. Mördarna av den 30 juni sterilisera i dag, de äro lagstiftare, undantagslöst förfölja de alla, som bekämpa mord, krig och nazistisk diktatur. Fängelserna, tukthusen och koncentrationslägren äro överfyllda. Människor sitta sedan 3 år i koncentrationsläger utan att någon gång ha ställts inför domstol. Detta är ett faktum, vilket, om det också inte har något att skaffa med steriliseringen, likväl visar andan i landet. I stället för att göra propaganda för sexuella upplysningsbyråer och preventivmedel propagerar man uteslutande för steriliseringskniven.

Det skrivna ordet betyder ofta så föga. Man kan berätta om de fruktansvärdaste saker — man läser och glömmar det. Mot grymheterna i Tyskland och för att befria detta land ur dess tragedi finns det blott ett medel — skoningslös kamp, tills despoterna, som nu sitta i regeringen, äro bortjagade och landet återgivits åt mänskligheten. Denna kamp för socialismen är också den enda, vilken kan lösa steriliseringsfrågan på ett sätt, som kan godtagas av vetenskapen och mänskligheten.

Kurt Singer:

Morgondagens

generaler

— Förrord av Georg Branting —

12:te tusendet

*är en flammande
maning till kamp
mot kriget*

En illustrerad fredsparoll (25 bilder)

En broschyr, vars brutala verklighetsskildring kommer att väcka både ung och gammal till hänsynslös kamp mot morgondagens krig.

R e k v i r e r a m a s s u p p l a g a !

Pris endast 35 öre